varslede en Guldalder, og Guldet, det har den Egenskab, at det er ægte, at det ikke forandrer sig, enten det ligger i Jordens Skød eller sidder i Kongekronen.

Grundtvig siger om vor første Banebryder, den unge Pige, Mathilde Fibiger: »hun tændte Baunen paa Højen, og jeg ønsker ikke den skal slukkes, før Kvinden har Sejr vundet, i Lighed med alle Danskere for Kvindeæren. Kvindelykken, Guds Riges og Folkets Skyld«.

Hvad kunde være skønnere end ligne hende med den unge Pige Kirsten Svensdatter, der fandt Guldhornet i den aarle Morgenstund paa Sønderjyllands Vestkyst.

8 Dage forud var hun gaaet over Marken og havde stødt Foden mod noget haardt, som hun troede var en Trærod. Da hun anden Gang gik den samme Vej med et Par andre Piger, vilde hun dog se, hvad det var, lagde sig ned, løsnede Jorden med sine Hænder og med stort Besvær fik hun Hornet op og saa undrende paa det. Hun raabte da paa Pigerne, at de skulde komme og se det mærkelige, hun havde fundet, de kom ogsaa, men sagde, det var et gammelt Jagthorn, som ingen brugte nu, og de gik videre; men Kirsten tog det hjem med sig, vadskede det i en Bæk og viste sine Husfæller det, men de lo af hende og kaldte det et værdiløst Stykke, som det ikke var værd at regne for noget. — Hun vilde dog vide, hvad det var og gik saa med det til Guldsmeden i Tønder, som undersøgte og erklærede det for reneste Guld.

Pigerne, som gik videre uden at ændse Hornet er Billedet paa de Kvinder, som ikke bryder sig det mindste om Kvindesagen, ubrugeligt, ingenting værd. Husfællerne er Billede paa alle dem der ler og spotter og gjorde al den Modstand, de kunde. Guldsmeden er Billedet paa alle dem i det danske Folk, der siger, at Hornet er af Guld og vil værge det af al deres Magt, at ingen Tyv skal tage det fra os.

Gid vi nu under dette Banner maa faa Lykke og Velsignelse til at bygge vort Hus færdigt, og gid det saa maa gaa i Opfyldelse, som vi sagde, at det maa blive til Gavn for Guds Rige og det danske Folk.

Jeg synes, vi skal bringe Kunstnerinderne en Tak for det Værk de her har fuldført.

Bannerdugen af Silkesøm
af snare Fingre islynged,
stundom sad der en dejlig Drøm
paa Silketraaden og gynged.

Lad os haabe, at den dejlige Drøm maa blive til Virkelighed for os alle.

Forsamlingen forlangte dernæst energisk at se de to Kunstnerinder, og hyldede *Ida Hansen* og *Anna Munck* med livligt Bifald, da de tilsidst viste sig ved Talerstolen.

Derefter sang alle følgende Sang:

Mel : I alle de Riger og Lande.

Mit Land, som de ynker og smæder!
Mit Land med de dybe Saar!
Endnu er der Tid til Hæder,
Din Datter imod Dig gaar.

Og mens hun ærbødig sig nejer,
Hun smiler forhaabningsfuld,
Hun ved, at endnu Du ejer
En frodig og ubrugt Muld.

Og glemmer Du Jubelens Strænge
For Smertens stingende Torn,
Hun vandrer igen i Enge
Og finder det gyldne Horn.

Og medens i Hallen Du fjæler
Din Sorg og Dit syge Mod,
Hun kommer saa tyst og knæler
Og lægger det for Din Fod.

Mit Land med de Tusindaars Minder!
S a a rige blev Dine Kaar:
En Kæde af Mænd og Kvinder
Staar Værn om Dit hvide Haar.

Gyrithe Lemche.

Hvorefter Københavns Kredsens Formand, Øjenlæge Estrid Hein, bragte en Tak til alle D. K.'s Kredse, for den Tilslutning, de havde givet Københavns Kredsens Forslag om, at D. K. skulde have et Banner. Hun udtalte Haabet om, at vi ikke skulde komme til at samles om det til Protest, men at vi snart maatte kunne bære det i Spidsen for et Tog til Ære for Indførelsen af Kvindens politiske Valgret. Og hermed sluttede Mødet.

Men næsten alle de tilstedeværende blev til den paafølgende Fællesspisning, hvortil der blev dækket i Festsalen, medens Deltagerne opholdt sig i den Række af smukke Værelser, som findes ved Siden af. Under Fællesspisningen holdtes en Række af Taler — skiftende mellem Alvor og Skæmt. Pladsen tillader os ikke at komme ind paa